

 asa«, lahko iz njega izpeljem pesnikovo navidez dvojno in vendar celovito dr o v menjavah časa in njegov odnos do sveta. Skupni imenovalec, ki povezuje osebno in splošno, vrednost enkratne izkušnje in kritiko privzetih kalupov splošnosti, je njegova človečnost. Na eni strani zgodnji deček na limburških peščenih poljih, na drugi kritik vistosmerjenih in vistosmerjajo ih aparat ikov vseh barv – to sta dve skrajnosti te občutljive in jezikovno prefinjene poezije. V zahodnoevropsko sodobno poezijo, ki nima  e lep čas nič bistvenega povedati in se preskuša zgolj v izpraznjenih formalnih variacijah, prinašajo njegove pesmi izpoved, ki ni poceni angažirana, a je obvezujoča, čustvo, ki se ne boji samo sebe, in neko pozabljeno solidarnost, ki postaja spet aktualna in bo še aktualnejša v prihodnosti. Vse to odseva v novi, za tisk pripravljeni zbirki »V pesek in na obli e morja«, ki poleg že znanih prinaša tudi vrsto novih besedil. Poezija ve več in vidi dlje od Maastrichta in je zato prav, da poleg v medijih dnevno navzočih politikov spoznamo kot svojega sodobnika tudi G rarda Herberichsa, evropskega pesnika in osveš evalca.

G rard Herberichs

ZGUBLJENI V PROSTORU

NAŠE SETVE NAŠE ŽETVE

naša oranja
naše setve
naše žetve

brazda
ki jo zare e plug
v septembrska polja
sled
ki jo naši koraki
puščajo v cestnem prahu
 as naših dni in noči
letnih časov let in ljubezni

 etve?

nobena
nam ni bila dana vnaprej
vse smo izvojevali
v muhastih letnih časih in proti njim
na teh poljih in proti njim
tukaj kjer orjemo tukaj kjer sejemo

NAŠI PROLOGI

naši brezkončni prologi –
besede ki govorijo besede
nič drugega kot besede
išoč eno samo
ki bi lahko spočela
začetek pogovora
ki bi vzdržala
 vsaj malo
 vsaj toliko
kakor vzdih
kot en sam letni čas
eno samo življenje

ne mislimo
večno živeti
ne pišemo
ne v granit ne v beton
ki vanju ponos vrezuje svoje ime

izpovedujemo meje
zarisane v nas
zastor izpovedujemo
in prepovedana vrata
nedoumljiv epilog
ki ga namesto nas
vkleše drugje Nekdo drug

MI DRUGI KI BIVAMO

mi drugi
ki bivamo
ob robu
teh vmesnih prostorov
kjer vzhajajo

zore
neskončna
veriga
dni in noči
gorkota poletij
trdota zim –

mi smo spomin
prihajajočega časa
mi smo pozaba
tega kar je
sled in znamenje
v brazdi dnevov
ki se vrstijo
hitijo
in trajajo
dlje kakor mi

mi smo čuvaji
mogočih svitov
mi smo up
prihajajoče resničnosti

POČITNIŠKA HIŠA IMENOVANA STARO MESTO

*»nosim te v sebi
kot ranjeno ptico«
aragon*

staro mesto revisited
some fifteen or twenty years later
leta nič ne pomenijo
ker čas je
tam zmeraj negiben
za zmeraj prekinjen
za zmeraj neraben
kakor ti slamniki
ki so že odslužili
vsa svoja poletja
a še zdaj ganejo
vaše srce

toplota dni
mi pripada
kadar je sonce na jugu

in horizont mi pripada
ob osmih zvečer
ko sonce stoji
nad orehom
in pripada mi ta koliba
ki jo je deček
samoten
postavil
ne vem več
v katerem odvečnem poletju
smešno zavetje
zoper ne vem več kateri
zoprni letni čas
zoper otroško trpljenje

ta nerabna koliba
mi pripada
odslej

in ta preveč človeški otrok –

ta otrok
z mojim trpljenjem
z mojim drobovjem
ki ga nosim v sebi
kot ranjeno ptico

9. julija 1979

TEGA DNE V TEM POLETJU

za a.

tega dne v tem poletju
ko smo se izselili
iz gradov v oblakih
ki smo jih vse dotlej
smatrali
za trdnjave

tega dne v tem poletju
ko smo se naučili odkrivati
onkraj meglenih septembrov
lapor
drugačen od literarnega
in filozofskega

trajati je dejal joffre
trajati
proti času in smrti

tega dne v tem poletju
ko smo se naučili plovbe
brez obzorja in zvezde
in smo odkrili
da navsezadnje
živimo
in umremo
za nič

tega dne v tem poletju
ko so vsi zapustili
svoja polja in hiše
samo ti si ostala
da bi trpela umirala
vztrajala
z nami

TUKAJ ZGUBLJENI V PROSTORU

tukaj
zgubljeni
v prostoru
tujci
v času

tukaj
doma
 ko končno
razbiramo
to kar je naše
besedo
zapisano v pesek
sled
odtisljeno
v času
ta vir
za katerega vemo
da je konec
in pot

ZATO KER SMO REKLI

zato ker smo rekli
samo enemu izmed njih
da je nekje
na koncu zadnje poti
gostilna
kjer ga bodo pričakali
s soljo in vodo
s kruhom in vinom –
jih je šlo
sedemkrat sedem tisoč
iskat
luč sredi noči
pribežališče v času
zavetje v prostoru
vrata ki se odpro
glas ki bo odgovoril
ženski otroški nasmeh
iskat
navsezadnje
tako malo
in kljub temu
toliko

TA LJUBEZEN UBOGIH

ta ljubezen ubogih
ki je oblečena
zgolj v svojo nežnost
in svoje uboštvo

ta kraljestva
zunaj časa
ki jih zidamo
v času

te besede
večne in enodnevnice
ki jih šepečejo naše ustnice
ko prisegamo
moja ljubezen zdaj
moja ljubezen na vekomaj

ZUNAJ ZAKONA

izbrati si pot
se je vztrajno držati
reči kar misliš
biti kar si
ne imeti partijske knjižice
kaj šele potnega lista
zasmehovati oblast
in proti-oblast
ustoličeno ustoličeno
skratka
biti prost
kot ptica pod nebom
kot potepuški cigan –

ali kdove
kot kunec v goščavi
ki nanj vsi in vsak
lahko strelja
brez tveganja:
»gott mit uns«
ustoličenci
imetniki
 plastificiranih
dovolilnic za bivanje

STANCE

skozi
neznane dežele vsega
kar se zdi
da je naše
je zarisana sled
cesta
ki ne pelje drugam
kot le
k temu drugje
k temu istemu
ki je nam vsem usojeno
k tej domovini
k temu izgnanstvu
k tem nedosegljivim obzorjem
vendar pa našim
neodtujljivo našim

prebivamo v tistem
 česar še ni
 lastimo si
 kar ne bo
 nikdar naše

hodimo mimo
 in skozi
 tista ranjena pesem smo
 tista grenka uporna beseda
 ki bi rada zjecljala
 smisel ljubezni

NEKEGA DNE

*»deposuit potentes de sede
 et exaltavit humiles« magnificat*

nekega dne boš vedel
 zakaj kraljestvo pripada
 preprostim ubogim
 njim ki ne vejo
 ne za pot ne za smer
 in na postajah
 čakajo čakajo
 vlake ki nikdar ne pridejo

nekega dne boš vedel
 zakaj kraljestvo
 pripada njim
 ki od vsake ljubezni
 okusijo zgolj
 grenkobo in žalost
 in ki mogoče še zmeraj jočejo
 s sirenami ladij
 ki plovejo na odprto

nekega dne boš vedel
 zakaj je kraljestvo obljubljeno
 norcem otrokom svetnikom
 tatovom vlačugam beračem
 nam
 ki zaman pričakujemo
 vlake ladje ljubezen